

Psalm 114: *In exitu Israel.*

*De bergen sprongen als rammen
heuvels
als de jonkies van het wolvee.*

de jongen is jarig
zijn lach maakt ons open
hij haakt naar zijn toekomst
zijn feest is begonnen

wij maken het eten natuurlijk
nu buiten daar zien wij
de hemel geen grens aan het licht

en binnen zijn grenzen
bijna onhoudbaar
zijn lach breekt de muren
wij kleiner dan eerst
maken ruimte

nu regent het buiten
bijna voorgoed
hij gaat over water
en druppels wijken
voor zijn lach